

deres Arbejde fuldt tilfredsstillende, maa Værgeraadskredsene være mindre. Derfor mener jeg, man maa have sin Opmærksomhed henvendt paa ved en Revision af Loven at faa langt mindre Værgeraadskredse, end vi nu have.

Jeg kommer herefter til at omtale Overværgeraadet. Dettets Opgave er for det første at paase, at Børnelovens Forskrifter ere fulgte i alle Værgeraadssager, dernæst at afgøre, om Børnene skulle fjernes fra Hjemmene, og være Værgeraadet behjælpeligt med at faa Børnene anbragte, naar det er vedtaget, at de skulle fjernes, og endelig for det tredje at føre Tilsyn med de Steder, de Plejehjem, Børnehjem eller Opdragelsesanstalter, hvor Børnene blive anbragte. Her mener jeg, at der er Grund til adskillig Kritik overfor Overværgeraadet. Først hvad angaar det rent formelle mener jeg, at Overværgeraadet er ikke saa lidt af et Omsvøbsdepartement. Der findes et Forslag om en øget Bevilling paa 4,700 Kr. til Kontorhold for Overværgeraadet. Jeg ved ikke, om de 4,700 Kr. kunde spares, men jeg er overbevist om, at en hel Mængde af de Skrivelser, der skulle fabrikeres for de 4,700 Kr., udmærket godt kunde spares, og det vilde endda i høj Grad lette Værgeraadens Arbejde, gøre Sagerne meget simplere og hurtigere og fremme Ekspeditionen, og det kan undertiden betyde ikke saa lidt, at man faar en hurtig Ekspedition fra Overværgeraadet.

Med Hensyn til den anden Opgave, Overværgeraadet har, efter at det altsaa er afgjort, at Barnet skal fjernes fra Hjemmet, nemlig Anbringelsen af det, skulde Overværgeraadet være Værgeraadet behjælpeligt, og Anbringelsen skulde foregaa efter Samraad mellem Overværgeraadet og vedkommende Værgeraad. Men her mener jeg rigtignok, at der er foregaaet et Regereri, som Værgeraadene ikke ere tjente med. Det er faktisk saaledes, at naar et Værgeraad har indladt en Sag til Overværgeraadet, og dette har afgjort, at Barnet skal fjernes fra Hjemmet, er dermed Værgeraadet ogsaa sat ganske ud af Spillet, saa er Værgeraadet kun Luft for Overværgeraadet. Et af Værgeraadets Medlemmer kan maaske faa Ordre til at rejse med vedkommende Barn til et eller andet Opdagelseshjem, og saa 2—3 Maaneder efter faar Værgeraadet Meddelelse om, at nu har det behaget Overværgeraadet at anbringe Barnet der og der. Det er et Forhold, som Værgeraadene ikke ere tjente med, og jeg forstaar ikke, at Overværgeraadet ikke meget gerne vil have al den Hjælp

af Værgeraadene, som det kan faa. Vi kende dog de Børn bedst, som vi have faaet med at gøre, og vi have da ogsaa nogen Interesse i vedblivende at følge disse Børn, og de ere ikke tjente med, at vi blive satte ud af Spillet. Det har aabenbart heller ikke været Lovens Mening, at saadant skulde ske. Man forstaar derfor saa godt, at naar det trækker op til en Værgeraadssag, er der adskillige Værgeraad, der se sig om efter en Udvej til at slippe uden om Overværgeraadet, f. Eks. ved at faa Sagen ordnet som en Fattigvæsenessag. Men saadan burde det ikke være.

Endelig med Hensyn til det tredje, med Hensyn til de Steder, hvor Børnene blive anbragte, det vil sige med Hensyn til hele den Virksomhed, der er lagt over paa Overværgeraadets Formand i hans Egenskab af Overinspektør for vore Opdragelsesanstalter, maa jeg gøre opmærksom paa et ret uklart Forhold. Der staar i Børnelovens § 25, at Børnehjemmene vedblivende skulle staa under Kultusministerens Tilsyn, men som anerkendte til at modtage Børnene gennem Værgeraadet og Overværgeraadet staa de tillige under Justitsministerens Tilsyn, og det er ikke heldigt at staa under saa mange Tilsyn. Børnehjemmene vide i Virkeligheden ikke, hvem de sortere under. Navnlige er det overordentlig uheldigt, naar disse Tilsyn ledes efter helt forskellige Principper, og det tillader jeg mig at mene, at de gøre.

Jeg mener, at det Tilsyn, der sorterer under den højtærede Justitsminister, har et noget andet Princip at gaa efter end det, der sorterer under den højtærede Kultusminister, og det kan derfor undertiden komme til at udtale sig meget forskelligt om Børnehjemmene. Jeg mener, at det Princip, der ligger til Grund for Justitsministeriets Inspektion af Børnehjemmene, ikke i Almindelighed burde gøres gældende, naar der er Tale om Forsorg for de forsømte Børn. Det er nemlig det Princip, der hævder, at man skal anbringe de forsømte Børn paa Opdragelsesanstalter, og at hele Forsorgen skal gaa over til Opdragelsesanstalter og ikke til Hjem for Børn. Jeg er sikker paa, at der her i vort Land i Øjeblikket staar en Strid mellem disse to Principper: Opdragelsesanstalter og Børnehjem. Jeg er tilbøjelig til at mene, eller jeg er aldeles sikker paa at mene, at det juridiske Tilsyn, det, som sorterer under Justitsministeriet, Overinspektøren for Opdragelsesanstalterne, holder paa, at alt skal blive til Opdragelsesanstalter. Jeg mener, der er Grund til at